

Славната побѣда

Това се случило по времето на кървавата френско-германска война:

Предниятъ нѣмски отрядъ се билъ установилъ въ едно френско село да пренощува. Презъ нощта ненадейно ги нападнали французски стрелци и убили отъ тѣхъ седемъ души. На сутринята пристигналъ главниятъ нѣмски отрядъ и, кръвъ за кръвъ, решили да накажатъ седмина селяни отъ селото.

— Върѣдъ васъ се е случило, вие отговаряйте, а по между си се разправете, както знаете, — казалъ нѣмецътъ, началникъ на отряда.

Селото било беззащитно и селянитѣ трѣбвало да се подчинятъ. Хвърлили жребий и прѣдставили седмината, които трѣбвало да застрелятъ въ замѣна на убититѣ нѣмци. Вечерта дошълъ при осжденитѣ селскитѣ свещеникъ да ги поучи, благослови и причасти. Шестимата отъ тѣхъ покорно се подчинили на своята горчива сждба, а седмиятъ негодувалъ, озлобявалъ се и думалъ:

— Че где е Богъ? Где е Неговата правда? Защо наказватъ насъ невиннитѣ? . . .

Нещастниятъ билъ вдовецъ и оставялъ въ бедната си кжща седемъ дребни дечица.

Свещеникътъ го утешавалъ.

— На васъ може да се говори, — натъртено думалъ той на свещеника. — Не вие, а моитѣ дребни дечица ще измратъ отъ гладъ! Проклетата война! Проклети убийци! . . .

Свещеникътъ нищо не продумалъ. Той се простилъ съ тѣхъ и си тръгналъ. Щомъ излѣзълъ, тутакси се отправилъ за кжщата на нѣмеца — началникъ.

— Какво ви е нужно? — попиталъ той началника на отряда — непременно ли тѣзи да застреляте, или само седмина да сж, та които и да сж, все едно?

— Само да сж седмина, та които и да сж, туй е безразлично.

— Тогава азъ ще Ви помоля да пуснете единия отъ седмината. Азъ искамъ да го замѣня.

— Какъ? Вие самиятъ? Сериозно? . . . А, впрочемъ, за мене е все едно.

Вдовецътъ баща пуснали, а вмѣсто него запрѣли свещеника. На другия день затворенитѣ извели на полето. Наредили ги предъ единъ взводъ войници. — Случайно отъ тамъ преминалъ